

Τα γεγονότα είναι γνωστά, δεν θα αναλωθούμε σ' αυτά, δεν θα ψάξουμε ιστούς και δέρμα για να βρούμε την πορεία της σφαίρας, δεν θα απαιτήσουμε αυτοψία ούτε και ψυχολογική εξέταση του «δράστη» (μια λέξη-ειρωνεία, τεχνοκρατικά αποστειρωμένη, καλολογικό στοιχείο που θέλει να μας πείσει για την αντικειμενικότητα δικαστών και δημοσιογράφων, για την προσήλωσή τους στη διαφύλαξη του τεκμηρίου της αθωότητας). **Ζούμε στην εποχή των δολοφόνων.**

Ο θάνατος ενός 15άχρονου στα στενά των Εξαρχείων είχε αναγγελθεί χρόνια πριν, όταν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ούρλιαζαν κάθε βράδυ στις οχτώ για το κύμα εγκληματικότητας που εισβάλλει στη χώρα μαζί με τις ορδές των εξαθλιωμένων μεταναστών, όταν οι νοικοκυραίοι εγκαθιστούσαν κάμερες στα σπίτια και τα μαγαζιά τους, όταν ο γελοίος πολιτικός προϊστάμενος των δυνάμεων καταστολής δήλωνε ότι «Οι αστυνομικοί είναι άνθρωποι με νευρικό σύστημα, και μάλιστα φέρουν όπλα». **Το όπλο του μπάτσου που «είχε βαρεθεί να τρώει πέτρες» είχε εκτυρσοκροτήσει, πολύ πριν ο Αλέξης πέσει νεκρός.**

Τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του «θύματος» (μια λέξη-ειρωνεία, τεχνοκρατικά αποστειρωμένη, πτώμα στα στόματα των δικαστών και των δημοσιογράφων, γυμνή από πράξη κι από συναισθήματα) σόκαραν μια κοινωνία που είχε μάθει να αναμασά την περί ασφάλειας ρητορική μαζί με το, όλο και ακριβότερο, δείπνο της. Ο Αλέξης ήταν 15 ετών και, άρα, εντελώς «αθώος», σε αντίθεση με τους «ενόχους» σκληροπυρηνικούς και βίαιους ανθρώπους που συχνάζουν στα Εξάρχεια. Ο Αλέξης ήταν γηγενής και, άρα, εντελώς «αθώος», σε αντίθεση με τους «ενόχους» πιτσιρικάδες που σαπίζουν στα στρατόπεδα κράτησης στη Χίο και τη Μυτιλήνη. Ο Αλέξης ήταν παιδί «αξιοπρεπούς οικογένειας» και, άρα, εντελώς «αθώος», σε αντίθεση με τους «ενόχους» άνεργους, απολυμένους, αποκλεισμένους αυτής της κοινωνίας. Το γεγονός ότι οι επαγγελματίες της διαμεσολάβησης και της υποκρισίας αθώωσαν περίτρανα τον Αλέξη έφερε ρίγη σε όλους: **Στην κοινωνία της ασφάλειας, κανείς δεν είναι ασφαλής.**

Τα όσα διαδραματίζονται στους δρόμους όλων των πόλεων, όλης της επικράτειας είναι η ζωντανή άρνηση της οργανωμένης επιχειρηματολογίας της εξουσίας: η δολοφονία του Αλέξη δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε μεμονωμένη, ούτε αναπάντεχη. Είναι η καθημερινότητά μας, η ζωή στο κάτεργο μίας στρατοκρατούμενης μητρόπολης, ο αβίωτος βίος της ασφάλειας. Όσο κι αν πολιτικοί και διαχειριστές του θεάματος προσπαθούν να αντιστρέψουν το κλίμα, δίνοντας μικρόφωνα στους «αγανακτισμένους πολίτες», κλαυθυρίζοντας για το «πλιάτσικο», ουρλιάζοντας για την «ανομία», κανείς δεν μπορεί πια να προσάψει την ποιότητα του προβοκάτορα στους χιλιάδες πιτσιρικάδες που πολιορκούν τα αστυνομικά τμήματα, που σπάνε τα δημαρχεία, που αρνούνται στην πράξη την κηδεμονία των κομματικών πρωτοποριών. Η μόνη που πείθεται και, βεβαίως, αναπαράγει την προβοκατορολογία είναι η νίπτουσα τας χείρας της καθεστωτική αριστερά. Σε πείσμα των αμήχανων, μονδιασμένων και τρομοκρατημένων ανδρείκελων **Ο ΑΛΕΞΗΣ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΟΣΟ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ**

**ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ**

Δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη, αυτές οι νύχτες είναι του Αλέξη

Πρωτοβουλία αναρχικών από τις γειτονιές του Φιλοπάππου